

а не знае, че умътъ му го е оставилъ, Рекълъ си царьтъ че ако и утрѣ Иванъ прави тѣй, ще го испрати да си иде, отъ гдѣто е дошелъ. Като заминжли всички, *късметя* на Ивана го оставилъ и отишелъ та намѣрилъ *умътъ*, па го помолилъ да се върне пакъ у Ивана, защото само *късметя* не ще може да го управлява и умътъ се върнжъ. И тѣй нашъ Иванъ станжлъ пакъ *умень*. Когато се събудилъ, не помнилъ нищо отъ вчера. Взелъ да си облича дрѣхитѣ, видѣлъ, че сж оцапани, истрилъ ги хубаво и отишелъ при царя. Кога седнжли да обѣдватъ, Иванъ си взелъ наботката и внимателно, като гледалъ да се не окапи, взелъ да яде и се бършелъ съ крайчето на пешкиря: умътъ му е вече въ него.

Слѣдъ туй царьтъ му казалъ, че иска да го ожени за дъщеря си и подиръ малко направили и свадбата. Като се минало нѣколко деня, царьтъ испратилъ Ивана съ царскитѣ хора, да идатъ и да взематъ безцѣннитѣ камъни, що биле останали въ планината подъ камъка, ала не можле вече да ги намѣрятъ: *късметя* оставилъ Ивана, н той си останжлъ царски зеть. И тѣй като оставилъ *умътъ* на Ивана, *късметътъ* му го водилъ, водилъ, до като го каралъ до тамъ, щото да стане царски зеть, но ако да не е повикалъ *умътъ* да му се помоли, царьтъ щѣлъ да испѣди Ивана и тѣй пакъ щѣлъ да си бжде говедаръ. Колкото ще да е човѣкъ *късметлия* (честитъ), ако нѣма умъ въ главата си, за нищо не го бира.